

سجاد نوروزی، کارشناس سینما و مدیر سینما آزادی گفت: گیشه سینما در ایام پس از کرونا گام‌به‌گام رو به وضعیت بهبود است.

نوروزی ضمن اشاره به شرایط فروش فیلم‌های روی پرده، به آسیب‌شناسی فرآیند تولید و اکران فیلم‌های سینمای ایران در سال‌های اخیر پرداخت و گفت: واقعیت این است که تعداد مخاطبان سینمای ما هنوز به آمار مخاطبان سال ۹۸ که پیش

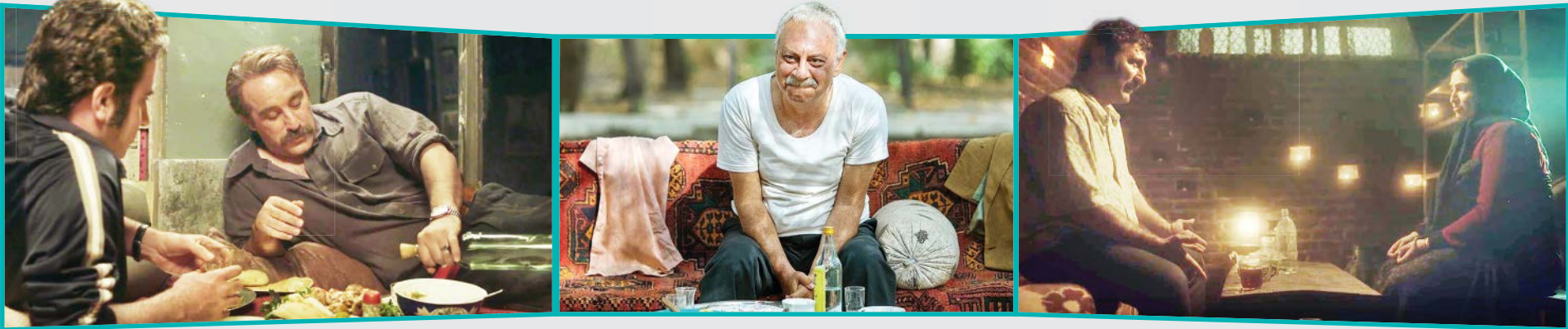
بازگشت گیشه سینما به قبل از کرونا

از بحران کرونا بود، بازگشته اما اتفاق خجسته این است که در ایام پس از کرونا گام‌به‌گام وضعیت بهبود پیدا کرده است و تقریباً به ۷۰ تا ۸۰ درصد آمار قبل رسیده‌ایم. این نشانه خیلی خوبی برای احیای سینمای ایران است.

وی ادامه داد: اگر تنوع ژانری در ترکیب فیلم‌ها بیشتر شود و در ژانرهای غیرکمدی هم فیلم‌هایی داشته باشیم که موج استقبال در میان مخاطبان ایجاد کنند، به‌نظرم خیلی زود به

گناه‌فروشی مرگبار در نمایش خانگی

چرا سریال‌های ایرانی پلتفرم‌های داخلی به ترویج شرب خمر اصرار دارند؟

امیدرمانی گروه فرهنگ‌و هنر

مسمومیت و مرگ عده‌ای بر اثر مشروبات الکلی که اخیراً خبرساز شد، فارغ از این‌که تبعات عادت مضر، ناپسند و غیرشرعی برخی افراد جامعه است، تحت تأثیر هنجارشکنی‌ها و قبح‌زدایی و عادی‌سازی آشکار سریال‌های شبکه نمایش خانگی قرار دارد و نمی‌توان اثرات مغرب این رهایی و بی‌قیدی محصولات نمایشی پلتفرم‌ها را انکار کرد. در انفعال مدیران شبکه نمایش خانگی و بی‌اعتنایی به دغدغه‌مندی و احساس مسئولیت سازتا، شاهد تولید و نمایش مدام سریال‌هایی هستیم که تقریباً در همه زوایا کبان خانواده و فرهنگ ایرانی و اسلامی کشور را نشانه گرفته است و سازندگان این آثار بدون این‌که ابایی در این زمینه داشته باشند و صلاح و امنیت روانی خانواده‌ها را به عنوان مخاطب درنظر بگیرند، به نمایش انواع و اقسام هنجارشکنی‌ها اصرار دارند.

این فقط یک فیلم نیست

با این‌که سینما و تلویزیون، مدیوم‌های هنر – صنعت سرگرمی هستند و ظاهراً می‌توان تولیدات در این رسانه‌ها را در قالب سرگرمی، توجیه کرد اما خوش‌خیالی است اگر از اثرات و تبعات محصولات نمایشی غافل باشیم و همه چیز را به یک سرگرمی ساده تقلیل دهیم. به‌دلیل گستره و دامنه نفوذ و به‌خصوص جذابیت سینما و تلویزیون (که اینجا شبکه نمایش خانگی را هم زیرمجموعه آن درنظر می‌گیریم)، کوچک‌ترین حرف و رفتار شخصیت‌هایی‌تواند خروجی‌ها و بازتاب‌ها و تقلیدهایی در دنیای واقعی داشته باشد به‌خصوص اگر مخاطبان، درک و دانش تفکیک جهان نمایشی و واقعیت را نداشته باشند. چه بخواهیم چه نخواهیم محصولات نمایشی و شهرت و محبوبیت بازیگران، جنبه الگویی هم دارند و نقش‌ها در بی‌مشاهده و رصدی مدام، در فرامتن امکان بازآینمی و معادل‌سازی خواهند داشت. بنابراین به کار بردن این جمله که «این

فقط یک فیلم یا سریال است» منطقی و اقناع‌کننده نیست و بیشتر توجیه و شانه خالی‌کردن از زیر بار مسئولیت هنری – اجتماعی است. با این تعاریف، سازندگان آثار نمایشی چه در سینما چه در تلویزیون و چه در شبکه نمایش خانگی، حتی در تولید سرگرمی وظیفه سنگین و خطیری به عهده دارند و مجاز به ارائه هرتصویر و محتوایی نیستند و هنگام نگارش فیلمنامه و تولید، باید همه جوانب امر را درنظر بگیرند و سراغ قبح‌زدایی از موارد ممنوعه نروند. همین رسالت و نگرانی باید نزد مدیران فرهنگی و سینمایی هم مشهود باشد و نظارت دقیق و تعامل همواره آنها با سازندگان آثار را می‌طلبد اما در یک غفلت و چه بسا شیطنت سازمانده‌ی شده سازندگان آثار و مدیران پلتفرم‌ها، بساط گفتار و رفتاری قید و بند چنان گسترده است که حتی برای نقد و مخالفت و نگرانی جامعه هم ارزش قائل نمی‌شوند و زیر بار عواقب مخرب سریال‌ها و عادی‌سازی هنجارشکنی‌ها نمی‌روند. اگر اینها تنها یک فیلم یا سریال هستند، جرم‌ها و خطاهایی که روزانه متاثر و با تقلید از رفتارهای هنجارشکن بازیگران در جامعه انجام می‌شود، چه توجیهی دارد؟ آیا سازندگان این سریال‌ها و مدیران پلتفرم‌ها که حاضرند با هر تفرندی و با تکیه بر موارد ممنوعه جذب تماشاگر کنند و مغلا به زعم خودگوی سبقت

در موج اخیر عادی‌سازی و قبح‌زدایی هنجارشکنی‌ها در شبکه نمایش خانگی، استفاده از صحنه‌های شرب خمر در سریال‌ها هیچ توجیهی ندارد

را از رسانه ایمن و سلامت ملی و حتی سینما بریابند، در این زمینه یکی از مسببان و شریک جرم نیستند و نمی‌توان از نظر فرهنگی واز جنبه مسئولیت اجتماعی نسبت به آنها اعلام جرم کرد؟

نقش منفی‌ها دیگر تنها نیستند

یک زمانی به‌خصوص در سینمای کلاسیک، نقش منفی و نقش مثبت تعاریف مشخصی داشتند و قطب‌های شروخیر به‌خوبی قابل تفکیک وشناسایی بودند و تکلیف تماشاگران با آنها به قصه روشن بود. اما مختصات سینمای مدرن، این خط‌کشی را کمرنگ و پیچیده کرد و حتی آن را از بین برد تا درام‌ها چندان قابل پیش‌بینی نباشند و جذابیت به‌روزی داشته باشند. با این‌حال حتی در این وضعیت هم قهرمان قصه، باید به لحاظ اخلاقی پایبند اصولی باشد و اعمالی هنجارشکن انجام ندهد. این وظیفه‌ای است که در داستان

به عهده آنتاگونیست و شخصیت منفی (با تعاریف جدید و سینمای این سال‌ها) قرار دارد. هرچند بهتر است در یک اثر نمایشی برای نشان دادن وجوه شرارت‌بار و هنجارشکنانه نقش منفی هم‌جانب احتیاط را رعایت‌و از نمایش مستقیم این بی‌قیدی‌ها پرهیز کرد برای آنها معادل و مایه‌آزای دراماتیک در نظر گرفت هرچند گاهی این مسأله ناگزیر است. اما اگر نقش مثبت و قهرمان اخلاق مدار قصه خودش هم اقدام به فحاشی، شرب خمر، قتل، روابط غیر اخلاقی و موارد ممنوعه‌ای از این دست شود، چه تفاوتی با نقش منفی خواهد داشت و آیا اصلاً مخاطب می‌تواند برای پیگیری درام پشت و بایستد و علاقه‌مندی‌اش را به این شخصیت ابراز کند؟ در این اوضاع آشفته، فرق ارزش و ضد ارزش چه می‌شود؟ سریال‌های شبکه نمایش خانگی در این چند وقت اخیر، دقیقاً قدم به چنین مسیری گذاشته‌اند که سره و ناسره داستان‌ها از هم قابل تشخیص نیست و حتی قهرمان‌ها هم پای‌منقل و بساط شرب خمر می‌نشینند و از ورود به روابط غیر اخلاقی هم شرم و حیا نمی‌کنند. وقتی شخصیت‌های ظاهراً مثبت و قهرمانان قصه، دست رد به سینه جرم و گناه نمی‌زنند و حتی نیش‌شان هم از انجام این اعمال باز است و هیچ احساس عذاب وجدان ندارند،

می‌توانید تصور کنید که بدمن هاو ضد قهرمان جاحظور جولان می‌دهند و هیچ هم حیا سرشان نمی‌شود. چرا تصور؟ حتی اگر به صورت اتفاقی گذر ثان به پلتفرم‌ها و سریال‌ها بیفتد، می‌توانید شاهد روابط نامتعارف و گناه‌آلود، شرب خمر و استعمال مواد مخدر و بدتر عادی‌سازی آنها باشید. از سیگار کشیدن نگفتیم، بس که بازیگران نقش‌های مثبت و منفی، با دلیل و بی‌دلیل، سیگار دود می‌کنند و اثرات مخرب و منفی این عمل بر جامعه مخاطبان به خصوص جوان‌ها و نوجوان‌ها را نادیده می‌گیرند.

بدون دلیل دراماتیک

در موج اخیر عادی‌سازی و قبح‌زدایی هنجارشکنی‌ها در شبکه نمایش خانگی، آنچه محلی از اعراب ندارد، دلیل منطقی و جنبه دراماتیک ماجراست. فارغ از آن خلط مبحث نقش‌های مثبت و منفی که گاهی در عیاشی و گناه با هم همسره و همراه می‌شوند، استفاده از صحنه‌های شرب خمر و استعمال سیگار و مواد مخدر در سریال‌ها در بیشتر مواقع هیچ توجیهی ندارد و به لحاظ دراماتیک کمکی به شخصیت‌پردازی و پیشبرد قصه نمی‌کند. حتی ماجرا جنبه زیبایی‌شناسی هم ندارد. اصلاً چطور می‌شود در فضای مشروبات و مخدرات دنبال زیبایی و اشارات استعاری و مفهومی آن بود؟ چنین سوءاستفاده‌هایی در این سریال‌ها هیچ نتیجه‌ای جز قبح‌زدایی و عادی‌سازی و ترویج در جامعه ندارد. حتی می‌توان در این اصرار مدام

پلتفرم‌ها، نوعی دهن‌کچی به شرع و نگاه رسمی راه می‌دید و می‌شود با این‌همه قرارداد این نشانه‌ها و نمونه‌ها اعتراض و شورش سازماندهی شده را هم تشخیص داد. انکار سازندگان چنین آثاری با ارجاع‌ات به آزادی‌هایی از این دست که در دوران پهلوی و قبل از آن رایج بود، می‌خواهند پیام همراهی برای براندازن ارسال کنند. حیف وقت اما می‌توانید برای تایید بی‌دلیل بودن نمایش هنجارشکنانه همچون استعمال سیگار و مواد مخدر و مصرف مشروبات الکلی، به عنوان نمونه یکی دو سکانس اینچینی را در این سریال‌ها مرور کنید تا دریابید واقعا با حذف این صحنه‌ها هیچ خللی به داستان وارد نمی‌شود و مخاطب هیچ مورد مفیدی را از دست نمی‌دهد. چنین حذفی می‌تواند شامل روابط غیر اخلاقی هم بشود. البته نه آن موقعیت‌های محدود و لاجرمی که گاهی دراماتیک در قصه ایجاد می‌کنند و قصه را پیش می‌برند. هرچند در این زمینه هم بدترین و ظاهر این روابط اغراق‌آمیز و شمشک‌کننده است و نمایش آن با هنجارهای جامعه سازگار نیست و بد آموزی محسوس دارد. همین ایراد به حجاب و نوع پوشش شخصیت‌ها به خصوص خانم‌های سریال‌ها وارد است و به شکل واضح با شیطنت‌هایی مواجه‌ایم که نشانی «زن، زندگی، آزادی» موردنظر

هنجارشکنان را می‌دهد. در چنین وضعیتی، از عناصری چون درام و زیبایی‌شناسی، تنها به عنوان پرک عادی‌سازی و قبح‌زدایی استفاده می‌شود و تقریباً همه صحنه‌های مجرمانه و گناه‌آلود، دردی از شخصیت و قصه دو نمی‌کنند اما تا دلتنای بخواهد (درواقع نخواهد) و سوسه خطارا در مخاطب ایجاد و او را تشویق به انجام آن می‌کند.

همین فضای باز و بی‌بید و بند در سریال‌های خارجی شبکه نمایش خانگی هم مشاهده می‌شود. قطعاً آثار خارجی با توجه

به فرهنگ و جامعه خودشان تولید و عرضه شده اما برای ارائه در فضای کشور ما، نیاز به کنترل و پالایش دارد. رسانه‌ملی به دلیل تعهدی که به جامعه، مخاطبان و سبک زندگی ایرانی – اسلامی دارد، چنین ملاحظات را در پخش فیلم و سریال‌های خارجی رعایت می‌کند اما در شبکه نمایش خانگی و در این چند وقت اخیر، خطوط قرمز فیلم و وسررال‌های خارجی کمرنگ شده، به‌طوری‌که برای نزدیک‌تر شدن فضا به شبکه زیرزمینی و غیرقانونی پخش فیلم و در جهت خوشایند برخی مخاطبان، از این سبک فیلم‌ها در جهت تشویق برخی مخاطبان، از ابایی ندارند. لایقاً قلاقل سعی می‌شد در دوبله، فضا تلطیف شود اما حالا همان ملاحظه هم کمتر وجود دارد. با این حال هنوز جرم و خطای سریال‌های ایرانی بیشتر از نمونه‌های خارجی است، چراکه اینها از صفر تا صد در داخل کشور تولید و عرضه شده اما با بی‌احترامی به مخاطب و هنجارهای جامعه، حتی در مقایسه با آثار خارجی، کاسه داغ‌تر از آش است. با این تفاوت اساسی که برخلاف نمونه‌های آن سوی آب‌ها دراماتیک هم نیست.

دیوار کوتاه‌ساترا

در انفعال شورهای بیروانه ساخت و نمایش فیلم در سازمان سینمایی که چشم‌ها را بر استعمال مدام و عمدتاً غیر دراماتیک سیگار توسط کاراکترها و بازیگران نام آشنا بسته است و در قصوری ترکیبی با سازندگان آثار، باعث ترویج و افزایش مصرف سیگار در جامعه شده، مدت‌هاست نوبت به قبح‌زدایی و عادی‌سازی موارد بدتر همچون مصرف مشروبات الکلی، استعمال مواد مخدرو روابط صریدری و نامشروع در شبکه نمایش خانگی رسیده، عجیب که در این چند وقت اخیر دست سینما را در هنجارشکنی بسته است. در تداوم این بی‌مبالاتی‌ها و چه بسا شیطنت‌های پلتفرم‌ها، چه کسی باید پای کار بایاد و از باب دغدغه‌مندی و تعهد به مردم و کشور ترمز را بکشد؟ کدام نهاد قانونی‌تر از «ساترا» باید به سینماگران و سازندگان آثار و مدیران شبکه نمایش خانگی تفهیم اتهام و با صراحت اعلام کند که این جرم‌ها و خطاهای به‌ظاهر فردی و در قالب سریال‌ها، تأثیر اجتماعی مخربی دارد؟

آمار سال ۹۸ خواهیم رسید. مشکل اصلی در حال حاضر این است که چنین فیلمی جز در ژانر کمدی برای اکران نداریم، و فعلاً فیلم غیرکمدی‌ای که بتواند موج ایجاد کند، نداریم. البته در حوزه دفاع مقدس فیلم‌های خوبی مانند «موقعیت مهدی» یا «غریب» را در این سال‌ها داشتیم اما به دلیل شرایطی مثل کرونا برای اولی و ترافیک اکران برای دومی، نتوانستند آن‌طور که ما دوست داشتیم با استقبال مواجه شوند.

برش

پلتفرم‌ها پای بساط

در سریال «رهامی‌کن» که اخیراً پخش آن در فیلمبو به پایان رسید، جز پخش گاه و بی‌گاه ترانه‌های قبل از انقلاب و حتی پخش صدای خوانندگان زن، مثلث رابطه دو برادر با یک دختر و رابطه جنسی دختر خانواده ناپ‌سرخی با خواننده محبوبش که کم حرف و حدیث نداشت، شاهد سکانس‌های مفصلی درباره استعمال مواد مخدر و مشروبات الکلی هم بودیم که جنجالی‌ترین آن سکانس شرب خمر دو برادر قصه (حاتم و هاتف ناپ‌سرخی) با بازی محسن تنابنده و هوتن شکیبا بود.

در سریال «آکتور» که از فیلمو و نماوا پخش می‌شد، هم تصاویری از استعمال مواد مخدر داشتیم به ویژه شخصیت آماکه با پایپ، شیشه مصرف می‌کرد، هم روابط و دوستی‌های مقطعی دختر و پسر و هم شگولی وحید و مریم در خلوت عاشقانه‌شان.

در سریال «جیران» محصول فیلمبو هم فارغ از نمایش حرمرسا و روابط هوس‌آلود و عاشقانه‌ای که تا حدودی سریال‌های تاریخی ترکیه را به یاد می‌آورد، شرب خمر هم مشهود بود و حتی یکی از قهرمانان قصه یعنی سیاوش هم در دو سکانس به وضوح اقدام به مصرف مشروب کرد.

در سریال دیگر حسن فتحی در شبکه نمایش خانگی یعنی «شهرزاد» هم شخصیت قباد (شهاب حسینی) کم دست به جام و پیاله نبرد. در سریال «پوست شیر» محصول فیلم‌نت هم اشاره به مشروبات الکلی وجود داشت و حتی شخصیت مرگان در بخش‌هایی از قصه برای کسب درآمد، دور از چشم همسر صیغه‌اش ای، رضا پروانه تبدیل به ساقی مشروب می‌شود و آن راست ملت می‌دهد.

سریال «زخم‌کاری» محصول فیلمبو هم از این آفت درامان نبود و علاوه بر شرب خمر از سوی شخصیت‌های مختلف سریال، شخصیت نعمت ریزآبادی (سیاوش طهمورث) را در تدارک یا بعد از مصرف تریاک می‌بینیم. در قصور سازندگان و انفعال مدیران پلتفرم‌ها، سریال‌های دیگری چون «آمستردام»، «ممنوعه»، «کرگدن» و ... هم در برخی سکانس‌ها سهم خود را در این عادی‌سازی و قبح‌زدایی‌ها افکار کردند.

این رویه همان قدر که از سوی مخاطبان با نقد و مواضعی تند رو به‌رو می‌شود، واکنش‌های صریخی هم از سوی برخی چهره‌ها و کارشناسان حوزه‌های فرهنگی و اجتماعی به همراه دارد؛ از جمله مسعود پایدار، معاون پیشگیری اداره کل بهزیستی استان کرمانشاه که به‌تاگی‌وی به مناسبت هفته جهانی مبارزه با مواد مخدر، با اشاره به تبلیغات چکشگیر مشروبات الکلی و مواد مخدر، در قالب فیلم‌های نمایش خانگی، گفت: متأسفانه مصرف این مواد توسط ستاره‌های فیلم و سریال، موجب ترغیب جوانان و نوجوانان به سمت این مواد می‌شود. او با تأکید بر این‌که باید تبلیغ مشروبات الکلی و مواد مخدر در فیلم‌های نمایش خانگی متوقف شود، توضیح داد: استفاده از تریاک در سکانسی از این فیلم‌ها به گونه‌ای جذاب به نمایش درآمده بود که بعدها کلیپی از برخی افراد معتاد منتشر شد که عنوان کردند این سکانس به حدی برای آنها جذاب بوده که وسوسه شده‌اند سریعاً مواد مصرف کنند.

فرشاد مهدی‌پور، عضو هیأت علمی پژوهشگاه فرهنگ و اندیشه اسلامی‌هم در نشستنی تخصصی به انتقاد از سریال‌های پلتفرم‌ها پرداخته و گفته بود: محتوای فعلی سرویس‌های نمایش درخواستی حتی در کشورهای اروپایی هم قابل پخش نیست، خشونت، قتل، جنایت، مصرف مشروبات الکلی، حقوق کودک و نوجوان و... امروز در تولیدات این سرویس‌ها رعایت نمی‌شود که کشورهای لاتینک نیز به آن پایبند هستند! چطور برخی در کشور ما به این رها بودن افتخار می‌کنند؟

حتی این رویه صدای خود بازیگران را هم درآورده، طوری‌که داریوش سلیمی، بازیگر سینما و تلویزیون هم در گفت‌وگویی گفت: تصاویری که در نمایش خانگی از سیگار کشیدن کاراکترها نشان داده می‌شود آموزش بدی برای نوجوانان و جوانان محسوب می‌شود. از همکاران عزیزم درخواست می‌کنم برای نشان دادن خفن بودن کاراکترها سراغ نشانه‌های دیگری بروند. پخش صحنه‌های سیگار کشیدن به شدت آسیب می‌زند.

حقیقت

«کلینیک فیلمنامه» راه‌اندازی شد

بنیاد سینمایی فارابی در ادامه روند فعالیت‌های تخصصی خود در حوزه هنر هفتم، با همکاری ماهنامه فیلم‌نگار، اقدام به راه‌اندازی کلینیک فیلمنامه کرده است. راه‌اندازی کلینیک فیلمنامه،

در راستای ارائه تسهیلات مشاوره‌ای و فکری به فیلمنامه‌نویسان انجام شده است که جزئیات آن به‌طور کامل تبیین و در صفحات مجازی مجله فیلم‌نگار برای عموم علاقه‌مندان بازگذاری شده است. هدف کلی از ایجاد کلینیک فیلمنامه، ارائه مشاوره در حوزه‌های سریال، فیلم کوتاه، انیمیشن، فیلم بلند سینمایی و همچنین طرح فیلمنامه به نویسندگان و فعالان این حوزه است، مشاوره‌ای که می‌تواند در یک یا چند جلسه صورت بگیرد. همچنین بعد از حداقل سه بار بازنویسی فیلمنامه، طبق نظر مشاوران، فیلمنامه حائز امکانات و امتیازات کیفی لازم، به شورای تولید بنیاد سینمایی فارابی ارجاع داده می‌شود تا در صورت صلاح‌دید مدیران، مطابق تعرفه‌های مصوب، امتیاز آن فیلمنامه از نویسنده خریداری شود.

رویداد

مستندی درباره جمشید الوندی

مستندی از جمشید الوندی، فیلمبردار فقید سینما در سینما تک خانه هنرمندان ایران پخش می‌شود. جمشید الوندی متولد ۱۳۲۲ بود که سال ۹۶ پس از تحمل یک دوره بیماری از دنیا رفت.

در کارنامه کاری او فیلمبرداری فیلم‌هایی همچون خانواده ارزنت، تبغ‌زن، زن بدلی، این ترانه عاشقانه نیست، نگاه، باج‌خور، شب‌های روشن، بهشت از آن تو، جان سخت، بالاتر از خطر و عروسی مهتاب دیده می‌شود.

مستند «قاب» درباره یک عمر فعالیت هنری این مدیر فیلمبرداری پیشکسوت و فقید سینمای ایران است که یکشنبه ۴ تیر ۱۴۰۲ از ساعت ۱۷ در سالن استاد شهناز در برنامه‌ای نمایش داده می‌شود. هدف همین برنامه «مستندات یکشنبه» که زیرمجموعه سینما تک خانه هنرمندان ایران است و به پخش فیلم‌های مستند می‌پردازد، به نمایش فیلم مستند

«قاب» ساخته امید خاکپورنیا محصول سال ۱۴۰۰ اختصاص دارد. پس از نمایش فیلم نیز نشست نقد و بررسی با حضور سامان بیات، منتقد سینما برگزار می‌شود. علاقه‌مندان برای تهیه بلیت می‌توانند به سایت تیوال به نشانی https://www.tiwal.com/p/frame مراجعه کنند.

«مهاجر» حاتمی‌کیا با صدای ناصر ممدوح

نسخه ویژه نابینایان فیلم سینمایی «مهاجر» ساخته ابراهیم حاتمی‌کیا به همت گروه سوینا با صدای ناصر ممدوح دوبلور، مدیر دوبلاژ و بازیگر پیشکسوت ، امروز اول تیر در چارچوب برنامه فیلمخانه منتشر می‌شود.

این فیلم روز پنجشنبه ساعت ۱۹ از رادیو سوینا پخش می‌شود و پس از آن، روی سایت سوینا در دسترس مخاطبان قرار می‌گیرد. نظارت متن و ضبط این برنامه به عهده کیوان کثیریان بوده و متن روایت آن را محدثه واعظی‌پور نوشته است. این برنامه در استودیو فراز ضبط شده و مرجان طیبی آن را میکس و تدوین کرده است.

